

Henna Kurikkala

MINÄ ODOTAN

Kuvataiteen koulutusohjelma

2013

MINÄ ODOTAN

Kurikkala, Henna
Satakunnan ammattikorkeakoulu
Kuvataiteen koulutusohjelma
Toukokuu 2013
Ohjaaja: Velhonoja Matti, Hautala Päivi-Maria
Sivumäärä: 31
Liitteitä: -

Asiasanat: Päiväkirjat, koti, tulevaisuus, Pohjois-Pohjanmaa, opinnäytetyöt, tietokonegrafiikka, monotypia, valokuvat, muistot, stressi.

Opinnäytetyössä ”Minä Odotan” käsitellään päiväkirjamerkinnöin kirjoittajan lopputyöprosessia marraskuusta 2012 toukokuuhun 2013 ja viimeistä opiskeluvuotta Kankaanpään taidekoulussa. Teksti sisältää myös ajatuksia ja muistoja kirjoittajan omasta elämästä ja siitä mitä tulevaisuudessa, taidekoulun jälkeen, voisi tapahtua.

I WILL WAIT

Kurikkala, Henna

Satakunnan ammattikorkeakoulu, Satakunta University of Applied Sciences

Degree Programme in Fine Arts

May 2013

Supervisor: Velhonoja Matti, Hautala Päivi-Maria

Number of pages: 31

Appendices: -

Keywords: Diaries, home, future, Northern Ostrobothnia, diploma works, digital printmaking, monotype, photographs, memories, stress.

This thesis "I Will Wait" consists of the writers diary entries dealing with the writers diploma work process from November 2012 to May 2013 and the last year in Kankaanpää art school. The thesis also includes the writers thoughts and memories of her life and what could happen in the future, after graduating from the art school.

Sisällys

1 JOHDANTO.....	5
2 MARRASKUU.....	6
3 JOULUKUU.....	11
4 TAMMIKUU.....	13
5 HELMIKUU.....	20
6 MAALISKUU.....	24
7 HUHTIKUU.....	27
8 TOUKOKUU.....	30
LÄHTEET.....	31

1 JOHDANTO

Olen haaveilija, haikailija ja taivaanrannan maalari. Odotan koko ajan, että jotain erityistä tapahtuisi. Joskus tuntuu, että koko elämäni menee haaveillessa jostain paremmasta. Ei elämäni kamala ole, ei missään nimessä. Minulla on ihana perhe ja paljon läheisiä ystäviä. Pystyn huolehtimaan itsestäni ja taloudestani, jääkaapissa on melkein aina ruokaa ja asunto on lämmin. Olen terve, fyysisesti. Kukaan taiteilijaksi ryhtyvä ihminen ei ole täysin terve henkisesti, tässä ammatissa pitää olla hieman hullu. Minulla on paljon kaikkea, on mahdollisuuksia, valintoja ja päätöksiä. Miksi en siis osaa olla tyytyväinen siihen mitä minulla jo on? Miksi ihmisen pitää aina haluta jotain vielä parempaa?

Odotan ikimuistoisia hetkiä ja kauniita muistoja. Haluan vanhana mummona muistella miten elin elämäni täysillä enkä vain istunut yksin asunnossani ja murehtinut koko ajan jotain. Tiedän, että pitäisi vain ottaa riskejä ja olla spontaani, mutta jokin ihmeen voima pitää minut ruodussa ja estää minua tekemästä mitään ennalta-arvaamatonta. Elämäni on turvallista, mutta masentavan yksitoikkoista. Kenties taidekoulusta valmistumiseni jälkeen saan itseäni niskasta kiinni ja oikeasti toteutan jonkun haaveeni. Ehkä matkustan ensimmäistä kertaa lentokoneessa ja vierailen ystäväni luona Englannissa, Plymouthin merenrantakaupungissa. Tai sitten houkuttelen muutaman ystäväni lähtemään kanssani autolla Lappiin ja Jäämeren rannalle. Kun suljen silmäni, näen jo meidät siellä. Nauramassa ja heittelemässä pikkukiviä mereen, rakentamassa mahtavia muistoja.

Nyt on pakko uskaltaa.

2 MARRASKUU

Marraskuun 5. päivä, maanantai

Olen koko Kankaanpään taidekoulussa opiskeleman ajan ollut aika varma, että tulen käyttämään lopputyössäni valokuvaa jossain muodossa. Valokuvaus on ollut jo pitkään rakas harrastus minulle ja taidekoulun aikana tämä rakkaus on vain vahvistunut. Mahdollisesti tulevaisuudessa tämä harrastus saattaisi muuttua ammatiksi. Mutta sen näkee sitten myöhemmin, nyt viimeisenä opiskeluvuoteni aion keskittyä lopputyöni tekemiseen.

Lopputyöni tulee olemaan digitaaligrafiikkaa, monotypian ja valokuvan yhdistelmiä. Olen viime aikoina tehnyt perinteisen grafiikan puolelta pelkästään monotypiaa ja tietokoneella digitaalisessa työskentelyssä yhdistellyt valokuvia uusiksi kokonaisuuksiksi. Siksi tuntuukin luontevalta yhdistää nämä kaksi työskentelytapaa. Monotypiaa käytän tekstuurina valokuvan päällä, monessa kerroksessa. En siis tule vedostamaan monotypiaa suoraan printatun valokuvan päälle vaan skannaan monotypialaattani ja käytän skannatun kuvan Photoshopissa layerina. Näin pystyn säätämään tekstuurin voimakkuutta ja paikkaa.

Ja eikun hommiin!

Marraskuun 11. päivä, sunnuntai.

Tällä hetkellä pidän ajatuksesta, että ripustaisin monotypialaattani esille varsinaisten lopputyökuvieni kanssa. Laatat ovat iso osa monotypioitani, niissä oleva vedostuksen jälkeinen haamukuva viehättää minua. Kuvio, niin laatassa kuin vedoksessakin, muistuttaa minua puiden oksien siluetista taivasta vasten. Myös maan alla olevat

puiden juuret tulevat mieleen laatan kuviota katsoessa. Laattani ovat ympyrän muotoisia, kuten tulevat lopputyövalokuvanikin. En ole varma, sopivatko laatat ja digitaaligrafiikka yhteen.. Lopputuloks voi olla sekava, mutta senhän näkee vasta myöhemmässä vaiheessa.

Marraskuun 18. päivä, sunnuntai.

Olen koko viikonlopun, totta puhuakseni koko viime viikon, vältellyt lopputyön tekemistä ja kirjallisen kirjoittamista. Työskentelyn sijaan olen siivonnut, pessyt pyykkiä, käynyt lenkillä, leiponut ja hoitanut muita asioita. Nyt sunnuntai-iltana pakotin itseni istumaan sohvalle ja kirjoittamaan vihkoon jotain ajatuksia ylös.

Olen huono kirjoittamaan. Lukiosta valmistumisen jälkeen en ole kirjoittanut mitään tärkeää, vain muutamia pieniä koulutehtäviä ja ostoslistoja. Kuinka ihmeessä pystyisin kirjoittamaan opinnäytetyöni? Kai minun vain pitää kirjata ylös tuntemuksiani ja olotilojani ja toivoa, että jostain aivojeni syövereistä ilmestyy hyvää tekstiä. Tuntuu kuin päässäni pyörisi kirjoitushetkellä ihan liikaa ajatuksia. Sellaisia, joilla ei ole mitään tekemistä lopputyöni kanssa. Kotikonnuillani Pohjois-Pohjanmaalla on sanonta ”tukka on sekaisin kuin naulalaatikko”. Tällä hetkellä tuntuu, että aivoni ovat enemmän naulalaatikon kaltaiset kuin hiukseni.

Mikä minut on sitten saanut näin ahkerasti välttelemään lopputyön tekemistä? Stressi. Stressi on kirosana, mörkö. Stressi on luultavasti pahin viholliseni. Se saa minut lamaantumaa, epäilemään, kiukuttelemaan ja valittamaan. Se saa minut joskus jopa itkemään. En pysty hyödyntämään stressin aiheuttamaa paniikkia. Ja lopputyön tekemisessä ei stressistä ole puutetta. Haluaisin, että viimeisestä vuodestani Kankaanpään taidekoulussa jäisi muitakin muistoja kuin paniikki, loputon valittaminen, avuttomuuden tunne ja väsymys. Haluan nauttia tästä viimeisestä vuodesta. Haluan nauttia lopputyön tekemisestä. Mitä minun pitää tehdä, että pystyisin nauttimaan tästä vuodesta?

Olen huomannut, että aina jonkun suuren projektin, tärkeän kurssin tai tällä hetkellä menossa olevan lopputyön alussa olen puhtia täynnä ja valmis aloittamaan työskentelyn. Lopulta kuitenkin epäilyt ja itsekriittisyys hiipivät mieleeni ja työn teko pysähtyy. Entä jos en saa tehtyä tätä tarpeeksi hyvin? Entä jos joku pettyy työhöni tai minuun? Tiedän, että teen lopputyötä itseäni varten ja se riittää, että olen itse tyytyväinen lopputulokseen. Mutta stressi ja epäonnistumisen pelko eivät katoa sormia napsauttamalla.

Äitini sanoi joskus, että meidän perheen lapsista on kasvatettu liian vastuuntuntoisia, varovaisia ja tarkkoja. Koulusta poisoleminen ja laiskuus saavat omantunnon kolkuttamaan liiankin lujaa. Nyt soimaan itseäni kun en ole työskennellyt lopputyön kimpussa kuin viimeistä päivää. Koko ajan pitäisi tehdä jotain asian hyväksi, mutta mitään ei tapahdu. Onneksi on vasta marraskuu...

Marraskuun 20. päivä, tiistai.

Tein eilen muutamia monotypialaattoja kuivumaan ja tänään vedostin ne. Tuntui hyvältä vedostaa pitkästä ajasta, lopputuloskin näytti aika hyvältä. Kokeilin myös kiinnittää haamukuvaksi jääneen musteen laattaan fiksatiivilla. Olin hieman skeptinen toimisiko fiksatiivi alumiinilla, mutta fiksatiivin laitton jälkeen muste tuntui pysyvän aika hyvin laatalla. Muutaman kerroksen pitäisi riittää pitämään haamukuva paikoillaan. Ilman fiksatiivia vesiliukoinen muste olisi liian riskialtis naarmuille ja sormenjäljille. Nyt kuvan pitäisi kestää vähän kovempaa käsittelyä.

Laatat tarvitsevat kyllä enemmän mustetta. Haamukuva on tällä hetkellä kirjaimellisesti haamu, vedospaperiin tarttui ihan liian paljon mustetta laatasta. Seuraaviin versioihin tiedän laittaa vähemmän, jos ollenkaan, vettä musteen sekaan. Tarvitsen kattavamman harmaa-asteikon laattoihin, jos aion laittaa ne esille lopputyöni rinnalle. Ajattelin heti miten helppoa olisi Photoshopilla vain lisätä kontrastia! On hyvin mahdollista, että digitaaligrafiikkani ja laattani eivät toimi yhdessä, mutta tällä hetkellä haluan vain tehdä. Mietin niiden yhteensopivuutta myöhemmin.

Photoshop-työskentely etenee myös ihan hyvin, pari kuvaa on jo aika varmasti valmiina. Niissä on juuri se oikeanlainen tunnelma, sellainen haikea ja muistomainen. Mutta katsotaan mitä tulee tapahtumaan, kuvani voivat muuttua aika radikaalisti ennen kevättä. Jotenki minulla on sellainen olo, että muutoksia tulee tapahtumaan vaikka olisinkin juuri nyt tyytyväinen kuviini.

Marraskuun 25. päivä, sunnuntai.

Kello on kohta puoli kaksitoista yöllä. Olin jo sängyssä odottelemassa unen tuloa ja kuten yleensä minulle käy, aivoni alkoivat käymään ylikierroksilla ja ajatukseni poukkoilivat sinne tänne. Oli pakko nousta ylös kirjoittamaan, en varmasti saisi muuten unta. Nousin siis ylös, laitoin aamutakkini päälle, hain laukustani muistiinpanovihkoni ja istuin sohvan nurkkaan kirjoittamaan. Tässä siis olen.

Kävin aamulla tunnin reippaalla kävelylenkillä. Jotenkin vain oli sellainen olo, että juuri nyt tarvitsen raikasta ulkoilmaa ja liikuntaa. Mieltäpainavat asiat ja tapahtumat tulevat usein mieleeni lenkillä ollessa. Jokaisella askeleella vaivun syvemmälle ajatuksiini. Ei ihan terve harrastus minulle, autoteiden ylittäminen täysin omissa maailmoissa on ehkä hieman riskialtista. Joskus minua jopa pelottaa lähteä lenkille. Ei autojen alle jäämisen pelosta vaan omien ajatusteni takia. Lenkillä ollessani en pääse pohdintojani pakoon.

Tänään pohdin tulevaisuuttani. Mitä minulle tulee tapahtumaan sen jälkeen kun valmistun taidekoulusta? Sen tiedän, että haluan pois Kankaanpäästä. Tämä kaupunki on tärkeä pysähdyspaikka matkallani, mutta en halua jäädä tänne. Kaipaankin tällä hetkellä isompaan kaupunkiin. En ole koskaan asunut suuressa kaupungissa ja haluaisin kokea sen. Uusi kaupunki ja uusi asunto. Mutta mitä tekisin siellä uudessa kaupungissa? Töitä kai. En ole ihan varma haluanko heti taidekoulun jälkeen aloittaa uutta koulutusta. Eikö minulla vielä tarvitse olla tulevaisuudensuunnitelmia valmiina? Tahdon työskennellä teekaupassa, kahvilassa, taidetarvikeliikkeessä, galleriassa ja museossa. Toisaalta tahdon kyllä myös matkustaa ympäri maailmaa,

juhlia kuin viimeistä vietäisiin ja sen jälkeen asettua hyvään, kotoisalta tuntuvaan kaupunkiin asumaan. Oma talo ja tontti.

Kaipaam myös pohjoiseen, omieni joukkoon. Täällä etelässä asuessa tunnen joskus olevani se outo ”pohjoispohojammaalainen” tyttö, joka puhuu omituisesti murtaen ja on liian äkkipikainen ja yksinkertainen sopeutuakseen tänne. Ja kyllä, Kankaanpää on mielestäni todella etelässä. Oikein hirvittää pelkkä ajatuskin siitä, jos joutuisin asumaan Helsingissä.

Pohjoisessa on turvallista. Siellä on äiti, isä ja kolme veljeä. Siellä on meidän koira, mummu ja koko muu suku. Olen ylpeä juuristani, en olisi halunnut syntyä mihinkään muuhun maakuntaan. Olen leikkinyt ajatuksella, että muuttaisin ensi vuonna Ouluun. Siellä olisi meri lähellä, kuten myös ystävät ja perhe. Voi ei, nyt haluan matkustaa heti pohjoiseen, nyt heti! Kaipuu on kumma tunne, ikinä ei ole hetkiä ilman kaipuuta. Tai ainakaan minulla ei ole. Aina kaipaam jotain. Jotakuta. Jonnekin.

3 JOULUKUU

Joulukuun 13. päivä, torstai.

Tänään oli ensimmäinen lopputyöprosessin kritiikki. Aamulla jännitti ihan kamalasti, vatsaa nipristeli ja kädet hikosivat. En ole koskaan ennen jännittänyt omaa vuoroani näin paljon. Nämä viimeisen opiskeluvuoden istunnot tuntuvat muihin verrattuina paljon tärkeämmiltä, käsitelläänhän niissä jokaisen lopputyötä. Kuuntelin muiden vuoroja hermostuneena ja pahinta peläten. Entä jos omat kuvani saavatkin ihan surkean vastaanoton? Mitä jos joku ohjaajista kritisoi niin paljon töitäni, että pillahdan itkuun? Pahimmassa tapauksessa suutun ja vastaan epäkohteliaasti, ei olisi ensimmäinen kerta...

Muutamaa viikkoa ennen kritiikkiä olin ihan tyytyväinen kuviini, ne olivat omasta mielestäni hyvin sommiteltuja ja kauniita, tekstuureja ei ollut liikaa ja värit olivat tasapainossa keskenään. Sisältö nyt oli sitä peruskaunista luontokuvaa, mutta ei se minua haitannut. Kuvat merkitsivät minulle jotain. Sitten koittikin minun vuoroni esitellä työni. Hermostuneena selitin jotain sekavaa kuvistani, puhuin taas liian nopeasti ja kasvot leimahtivat punaisiksi. Onneksi sain käteni piilotettua pöydän alle. Hyvä, etten murtautunut sormiani, niin kovasti yritin täriseviä käsiä puristaa nyrkkiin. Sain hyvää ja rakentavaa palautetta, mutta silti jälkeen päin tuntui kuin olisin saanut ne muutamat kehuja säälistä. En enää edes muista mitä hyvää töistäni sanottiin, kaikki ne negatiiviset kommentit tallentuivat niin hanakasti mieleeni. Ihan niinkuin paha olisi kukistanut hyvän päässäni. Kritiikin jälkeen kävelin suoraan kotiin, heitin laukun nurkkaan ja istuin harmistuneena sohvalle. Hetken siinä istuin itkua niellen, mutta lopulta käperryin sänkyyn peiton alle. Nukkuminen auttaa aina, meillä kotona sanotaan. Uni menee aina talteen. Kovasti toivoin, että herättyäni olisi edes hieman parempi olo. Eipä ollut. Miksi minun pitää olla niin herkkänahkainen....

Kello on puoli yksitoista illalla kun kirjoitan tätä. Olo ei vielä kukaan ole parempi, kiehun hiljalleen yli. Mietin kuviani ja saamiani kommentteja. Kuvissani ei ole tarpeeksi sisältöä katsojalle, tiedän sen itsekin. Mutta miksi jokaisella pienellä yksityiskohdalla, jokaisella tekstuurilayerilla pitäisi olla joku syvälinen ja hieno merkitys? Miksi ei ole hyväksyttävää sanoa, että ”ne nyt ovat siellä, koska minä ne sinne halusin ja kuva on niiden kanssa juuri sellainen kuin haluan!” Ei, suurella taiteilijalla pitää olla sana hallussa ja jokaiselle siveltimen vedolle, väriskaalalle, materiaalille ja tekstuurille on ihan pakko olla maailmankaikkeutta suurempi merkitys. Plussaa on, jos saa yhteen senttimetri x senttimetri- kohtaan tunnettua pitkän esseen verran symboliikkaa. Miksi teos ei vain voi olla kaunis ja taiteilija itse siihen tyytyväinen? Minun pitäisi vain kestää kritiikki, poimia parhaat neuvot päältä ja kokeilla, miltä työ näyttäisi niiden kanssa. Sen kyllä teenkin, nyt tarvitsen hetken verran omaa rauhaa ja ihan jotain muuta kuin taidetta.

Osaisimpa kertoa töistäni paremmin. Ehkä olisin pystynyt selittämään, miksi olin niihin tyytyväinen. Minun on vaikea saada ajatuksiani ja tunteitani sanoiksi. Tunnen olevani huonompi kuin muut. Kurkkua kuristaa ja päässä humisee. Pelottaa. Mitä minä nyt teen?

4 TAMMIKUU

Tammikuun 1. päivä, tiistai.

Olen ollut viimeiset kolme viikkoa joululomalla vanhempieni luona. Loma on mennyt ihan liian nopeasti ohi. Olen yrittänyt olla ajattelematta lopputyötäni ja yrittänyt vain rentoutua kunnolla. Heti kun talo hiljenee hieman ja istun vain alas juomaan kupin teetä ja rauhoittumaan, alkaa liian nopea ja hermostunut ajatuksenjuoksu. Pelkkä ajatuskin siitä, että joudun viikon päästä lähtemään takaisin Kankaanpäähän ja aloittamaan taas lopputyön tekemisen, pelottaa niin paljon. Olen niin epävarma työstäni tällä hetkellä. Tiedän, että minulle tulee kiire. Voi kun olisi vielä vuosi aikaa työskennellä...

Olen miettinyt miten haluaisin laittaa kuvani esille, mutta mahdollisuuksia on liiankin paljon. Liimaanko kuvani ympyräksi leikatun puulevyn päälle? Printtaanko kuvat suoraan alumiinille? Entä paperivedos, voisiko sen laittaa pelkästään paperina esille vai tuleeko siitä liian tavallinen ja tylsä? En osaa päättää.

Tarvitsen lopputyöhöni enemmän sisältöä. Ehkä minun pitää jättää kauniit luontokuvat ja tehdä jotain muuta. Tuntuu kuin kaunis luontokuva olisi jotenkin kielletty aihe taiteessa. Katsoin äsken muutamia työstämiäni lopputyökuvia ensimmäistä kertaa joulukuussa olleen kritiikin jälkeen. Pidän niistä, ne ovat omasta mielestäni kauniita ja minulle mielenkiintoisia. Valokuvan tai digitaaligrafiikan ei tosin tarvitse olla kovin kummoinen, että pitäisin siitä. Ehkä ne ovat liian henkilökohtaisia, mutta käsittelenhän muistojani, minulle niin rakasta merta ja muita kauniita asioita luonnossa. Liian laaja aihe. Liian tylsä. Kauneus pois, muistot ja meri saavat jäädä. Toivottavasti inspiraatio tulee juosten takaisin luokseni loman jälkeen.

Olen alkanut sisäistää sen, että minun ei tarvitse olla paras. Aina tulee olemaan joku parempi graafikko, joku lahjakkaampi taiteilija. Minun pitää vain hyväksyä se, että

saan olla tyytyväinen omiin töihin vaikka joku muu ei olisikaan. Aina tulee olemaan joku, jota taiteeni ei kosketa mitenkään. Minua se koskettaa. Pidän siitä tunteesta kun saan jotain omasta mielestäni hienoa tehtyä omilla käsilläni, omien kokeilujen ja testien kautta. Valitettavasti tällaisia tapauksia on ollut aika harvoin viime aikoina. Pitäisi vain muistaa, ettei tarvitse olla maailman paras. Ei tarvitsisi huolehtia niin paljon. Otan kritiikin aina niin raskaasti, juuri niin kuin ei pitäisi.

Lopputyö imee minusta kaikki voimat taiteen tekemiseen. En halua edes ajatella koko prosessia enää! Uusi vuosi kiltti, tuo tullessasi lisää intoa ja reippautta.

Tammikuun 7. päivä, maanantai.

On uuden vuoden ensimmäinen koulupäivä. Mietin koko viikonlopun mitä tekisin koululla maanantaina, mistä aloittaisin taas työskentelyn. Päästyäni koululle tuli heti avuton ja tyhjä olo. En todellakaan tiennyt mistä aloittaa. Lopulta laitoin muutaman kerroksen fiksatiivia monotypialaatoille. Toivottavasti fiksatiivi ei ala rapistua.

Näin muutaman luokkakaverini aamulla, he olivat myyneet töitään joululoman aikana. Minä vain välttelin koulun ja työskentelyn ajattelemista. Tahdon pois tästä ainaisesta itsekritiikistä ja epävarmuudesta. Tarvitsen rohkaisua.

Siivoilin työpistettäni ja siirsin vanhoja vedoksia laatikkoon. Olen minä joskus jotain saanut aikaiseksi, muutamat työt olivat ihan hyviäkin. Olisipa vielä muutama vuosi aikaa tehdä kurssitöitä ja nauttia koulusta.

Tammikuun 10. päivä, torstai.

Sain opettajalta todella hyvän ripustusidean! Puulaattojen ja pelkän paperin ripustamisen sijaan voisin liimata printatut ympyräni pyöreälle alumiinilevyille. Täysin pyöreän alumiiniympyrän leikkaaminen on minulle paljon helpompaa kuin puulaattojen leikkely ja alumiinipohja sitoisi digitaaligrafiikkani paremmin monotypialaattoihini. Huh, onneksi minun ei tarvitse mennä puutyöluokkaan käyttämään niitä koneita. Haluan mielelläni pitää kaikki sormeni kämmenessäni kiinni, kiitos vain.

Olin niin innostunut tästä ripustusideasta, että minun piti heti kokeilla printin liimaamista. Ennen sitä alumiinipohja kuitenkin karhennetaan hiekkapaperilla ja sen jälkeen ohut liimavesiseos levitetään tasaisesti levyille. Sitten vain kohdistetaan kuva ja laitetaan laatta painon alle kuivumaan! Pienen testikuvani kohdistaminen oli aika helppoa, saa nähdä tuleeko isomman kuvan kanssa ongelmia. Isompi alumiinilaatta saattaa vääntyä hieman vielä painosta oton jälkeenkin. Onneksi laattaa voi käsillä hellästi taivuttaa suuremmaksi. Huomenna näen miten liimaus toimii pienemmän kuvan kanssa. Sitten voin rueta huolehtimaan isommasta printistä.

Tammikuun 11. päivä, perjantai.

Liimaus toimii! Laatta oli hieman vääntynyt, mutta sain sen taivutettua täysin suoraksi. Lopullisiin kuviin tulee myös tukipuut taakse, ne varmasti auttavat isompaa laattaa pysymään suorassa.

Tammikuun 14. päivä, maanantai.

Printtasin tänään isomman testikuvan liimaus- ja ripustuskokeilua varten. Tuntuu hienolta nähdä yksi valmis kuvatiedosto tulostettuna. Hyvältä näyttää! Nyt annan printin kuivua rauhassa, huomenna pitäisi sitten testata isommalle laatalle liimaus. Kyllä tästä vielä hyvä lopputyö tulee. Hitaasti, mutta varmasti.

Tammikuun 15. päivä, tiistai.

Tänään ei työskentely lopputyön parissa maittanut. Olin ihan liian väsynyt ja kärtyinen. Liimauskokeilun tekeminen jäi nyt toiseen päivään. Nukuin todella huonosti viime yönä, näin taas ihan liian todentuntuisia painajaisia ja lopulta heräsin ensimmäisen kerran viideltä aamulla. En pystynyt enää sen jälkeen rauhoittumaan kunnolla, pyörin vain sängyssäni ja nukuin koiranunta siihen asti, että puhelimeni herätyskello viimein aloitti tavallisen metelöintinsä. Vihaan tällaisia öitä. Tuntui todella lapselliselta laittaa eteiseen valot aamuyöllä, mutta se sai olon tuntumaan heti turvallisemmalta.

Olen pelännyt pimeää niin kauan kuin muistan. Lapsena nukuin aina yövalo päällä ja silti näin paljon todella kammottavia painajaisia. Ennen nukkumaanmenoa piti aina tarkistaa oliko sängyn alla jotain muutakin kuin pölypalloja. Tämä tarkistaminen jatkui pitkälle teini-ikään asti ja siitä tuli eräänlainen rauhoittava rutiini. Jos heräsin keskellä yötä painajaisen takia, yritin olla mahdollisimman hiljaa ja liikkumatta, vaivihkaa vilkaista peiton alta oliko huoneessani jotain sinne kuulumatonta ja lopulta odottaa hetki ennen kuin suljin silmäni uudestaan. Useasti paha uni jatkui heti kun olin taas saanut unen päästä kiinni.

Yritin monta kertaa nukkua ilman valoja, mutta pelkäsin niin paljon ettei uni tullut. Joskus isä ja äiti puhuivat isosta sähkölaskusta ja luulin sen johtuvan minun

yövalostani. Onneksi näin ei ollut, vasta hankittu ensimmäinen tietokone oli syönyt sähköä enemmän kuin aluksi luultiin. Vähitellen painajaiset alkoivat laantua ja ilmestyä yhä harvemmin. Pystyin jo silloin tällöin nukkumaan täysin pimeässä huoneessa. Nykyään nukun yleensä ilman valoa, mutta aina joskus painajaiset ovat niin voimakkaita etten vain voi nukahtaa uudestaan, jos valoa ei ole. Eihän sitä tiedä mitä hirviöitä ja henkiolentoja saattaisi asuntooni päästä, jos valo ei palaisi. Joudun varmaan ensi yönäkin jättämään valot päälle...

Olen syntynyt keskellä kesää, juhannuksena. Ehkä sen takia pimeä ei ole ystäväni. Tai sitten saan kiittää vanhempaa veljeäni pelostani, lapsena hän usein näytti minulle liian pelottavia elokuvia ja tv-sarjoja, jotka ruokkivat jo muutenkin vilkasta mielikuvitustani. Olkoot kumpi vain, pystyn elämään pelkoni kanssa vaikka se joskus aiheuttaakin minulle harmaita hiuksia. Pimeään metsään en vapaaehtoisesti mene, mutta kuka hullu sinne edes haluaisi mennä?

Tammikuun 16. päivä, keskiviikko.

Nukuin taas huonosti viime yönä, vaikka olin jättänyt valojakin päälle. Olisin niin mieluusti nukkunut vielä muutaman tunnin, mutta omatuntoni olisi soimannut minua koko päivän, jos en olisi noussut ylös ja lähtenyt reippaasti koululle. En kuitenkaan ollut yhtä väsynyt kuin eilen, sain jopa jotain tehtyäkin. Liimasin isomman testikuvan ympyrälaatalle ja nyt liimauksen tulos on painon alla kuivumassa. Liimaus onnistui ihan hyvin, tarvitsin kyllä hieman apua kohdistamisessa, kuvan kupruilukin tuotti hieman ongelmia. Onneksi lähellä oli ylimääräinen käsipari valmiina auttamaan. Olisipa minulla neljä kättä, pystyisin liimaamaan kuvat rauhallisemmin ja tarkemmin, ilman apua. Toivottavasti laatta näyttää isommassakin koossa hyvältä! En malttaisi odottaa huomiseen, tahdon nähdä lopputuloksen nyt heti!

Tammikuun 17. päivä, torstai.

Jes, jes, jes!! Liimaus onnistui täydellisesti! Kuva näyttää niin hienolta alumiinilla, ihan oikealta taideteokselta. Vielä tukipuut ja ripustus niin testikuva on valmis. Sitten voin siirtyä tekemään lopullisia versioita valmiiksi. Tai heti kunhan olen saanut A2-kokoista tulostuspapereita jostain. Löysin muutamilta nettisivuilta Epsonin A2-mattapapereita, mutta en ole vielä varma miltä sivulta uskallan tilata. Toivon vain, ettei paperien toimituksessa mene liian kauan.

Tammikuun 30. päivä, keskiviikko.

Kiire, kiire, kiire! Stressi taas nostaa rumaa päätä ja irvistellen muistuttaa minua kaikista keskeneräisistä asioista, puolihuolimattomasti tehdyistä photoshoppausyrityksistä ja siitä, miten iltaisin vain istun leveällä takamuksellani ja tietokoneeni edessä katsomassa tv-sarjoja ja elokuvia. ”Henna hei, miksi vain istut siinä? Voisit olla koululla vedostamassa tai printtaamassa! Laiska akka, sietäisit hävetä!” Jos stressi osaisi puhua, noin se varmasti sanoisi.

Paniikki. Pitäisi tehdä sitä ja tätä, en voi tehdä juuri nyt tuota, nyt pitäisi tehdä nämä miljoona asiaa loppuun, enkä missään nimessä saa istua alas ja rentoutua. Kiellettyä! Haluaisin vain nukkua yöni kunnolla, istua päivät sohvalla ja juoda ainakin kymmenen kuppia teetä. Sen sijaan istun koululla koneen edessä ja yritän muokata kuvia. Mutta eihän tästä mitään tule, olen tänään täysin lamaantunut työskentelyn suhteen. Tilasin eilen lopputyöni tulostuspaperit ja sekin tuntui ylitsepääsemättömän vaikealta tehtävältä. Haluaisin aloittaa uuden monotypiaprojektin, mutta lopputyö on etusijalla. Haluaisin maalata ja askarrella kortteja ja koruja, mutta en ehdi enkä jaksa. Yritän silmät siristellen saada jotain aikaiseksi Photoshopilla, mutta mikään ei onnistu. Hiirikäden liikkeet ovat hitaita ja nykiviä, yhden napin etsimiseen ja toiminnon toteuttamiseen menee pieni ikuisuus. Tekisi mieli vain hakata päätä

tietokoneen näyttöä vasten, mutta valitettavasti kone on liian kallis maalitauluksi. Taidan vain antaa stressille hetkeksi nuijanukutuksen ja raahaudun kotiin nukkumaan. Olisipa jo kesä, olen talveenkin jo niin kyllästynyt. Kylläpä onkin surkea olo.

5 HELMIKUU

Helmikuun 11. päivä, maanantai.

Tulostimen ääni on niin rauhoittava ja puuduttava samaan aikaan. Olen printtaamassa jo kolmatta kuvaa, joten edellä mainittu ääni alkaa vähitellen käymään hermoilleni. Yhden kuvan tulostamisen aikana ehdin viedä edellisen printin työpisteelleni kuivumaan, palata takaisin pimiön takana olevaan tulostuskoppiin ja istua sohvalla hetken, silmät kiinni unen ja valveilla olon rajamailla. Sitten tulostin jo sylkäuseekin printin ulos ja on aika aloittaa alusta. Kuva tulostumaan, edellinen printti työpisteelle, takaisin tulostuskoppiin ja hetkeksi silmät kiinni. Huoneessa on tulostimen säksätystä lukuunottamatta hiljaista, olen yksin täällä. Saan olla omassa kuplassani, miettiä syntyjä syviä samalla kun printterin ihmeellinen taika siirtää kuvatiedostoni paperille. Olen printtien synnytyssalissa. Onneksi täällä ei ole muita, saan naureskella jutuilleni rauhassa. Kukaan ei ole ihmettelemässä miksi se Henna taas hihittelee itsekseen. Oma vitsi, paras vitsi.

Kohta on taas yksi kuva valmis. Rakkaat ympyräni näyttävät laittoman hienoilta A2-kokoisella paperilla. Väistämättäkin nousee hymy huulille ja vatsassa tuntuu hassulta. Olen ylpeä itsestäni. Kyllä kelpaa olla rinta rottingilla kun on näin komeita kuvia! Ehkä kuitenkin pidän tämän ilon itselläni, mieleni voi muuttua vielä moneen kertaan tulevien kuukausien aikana. Mutta tällä hetkellä oloni on mahtava!

Helmikuun 13. päivä, keskiviikko.

Liimasin tänään printtejä alumiinille ja kahteen työhön jäi kupruja. Paperia on mahdotonta enää irroittaa laatasta, joudun siis tulostamaan uudet kuvat. Luojaalle kiitos tulostuspaperia on tarpeeksi, onneksi ostin 50 arkin paketin. Harmittaa niin

paljon. Jos en olisi ollut niin hätäinen liimauksen kanssa, ei tulisi vastaan tällaisia typeriä virheitä. Olin liian innokas näkemään kuvat alumiinilla ja se kostautui. Virheistään oppii, mutta joskus olisi kiva osata jo alussa. Nyt pidän muutaman välipäivän lopputyön tekemisestä, annan liimattujen kuvien kuivua rauhassa painon alla ja tarkistan myöhemmin kuinka pahasti paperit ovat kuprulla.

Helmikuun 14. päivä, torstai.

Ystävänpäivä. Puoli kiloa jäätelöä, kinuskikastiketta, popcornia ja ystävän kanssa katsottu elokuva. Kaikki mitä tarvitaan miellyttävän ystävänpäivän viettämiseksi.

Olen onnekas ystävien suhteen. Puhelimeni on vastaanottanut ystävänpäivätoivotuksia joka puolelta Suomea ja netin välityksellä myös ulkomailla asuvat tuttuni ovat lähettäneet terveisensä. Kotipaikkakunnaltani minulla on monta hyvää ystävää, joita ilman elämäni olisi paljon köyhempi. Osan heistä olen tuntenut koko elämäni, tavannut ensimmäisen kerran vaipoissa ja osaan tutustuin yläasteella. Vaikka nykyään asummekin eri paikkakunnilla ympäri Suomea, pidämme silti päivittäin yhteyttä.

Kankaanpäähän muuttaessani pelkäsin joutuvani olemaan koko koulun ajan yksin. Kun on ollut jo kauan sama tuttu ryhmä ystäviä, on vaikeaa tutustua uusiin ihmisiin. En ollut edes varma osaisinko enää ystävyystyä vieraiden ihmisten kanssa. Taidekoulua aloittaessani teinkin päätöksen: jos en kahdessa kuukaudessa olisi saanut uusia ystäviä tai edes uusia tuttavuuksia, jättäisin koulun kesken ja lähtisin pois Kankaanpäästä. En halunnut edes ajatella olevani neljä vuotta yksin oudossa kaupungissa. Nyt jälkeen päin päätökseni tuntuu naurettavalta, sillä muutaman kuukauden päästä huomasin ympärilläni uusia ihmisiä, kavereita. Ei vielä ihan ystäviä, mutta joulun mennessä muutamat heistä olivat jo ansainneet itselleen paikkansa ystäviensä joukossa. En vielä kukaan tiedä miten näin pääsi käymään. Sain uusia, ihania ystäviä! Olen totisesti onnekas, minulla on aina joku jolle soittaa tai laittaa tekstiviestiä. Aina on joku, jolle kertoa huolensa. Ehkä en olekaan ihan toivoton tapaus. Ei minulla varmaan olisi näin laaja ystäväpiiri, jos olisin huono

ihminen. Kai saan ajatella ansaitsevani nämä rakkaat ihmiset elämäni? Olen matkani aikana tehnyt jotain oikein kun olen saanut näin paljon matkaseuraa. Siis kiitos teille, uudet ja vanhat ystävät, en tiedä mitä tekisin ilman teitä.

Helmikuun 16. päivä, lauantai.

Vihaan pakkaamista. Olen huomenna lähdössä Pohjois-Pohjanmaalle vanhempieni luo viikoksi ja yritän pakata mahdollisimman kevyesti. Tuntuu oudolta jättää kamerat matkatavaroista pois, yleensä mukanani kotipaikkakunnalleni kulkee ainakin kaksi kameraa. Mutta tämän loman tarkoitus ei ole valokuvaaminen, vaan kirjoittaminen ja etäisyyden ottaminen lopputyöstä. Tarvitsen hieman lomaa taiteellisesta tekemisestä, vähän etäisyyttä kuviini. Loman jälkeen on hyvä jatkaa työskentelyä levännein silmin. Ja mitä kirjoittamiseen tulee, jostain syystä en ole pystynyt kirjoittamaan kämpässäni. Ehkä koulu ja lopputyö ovat Kankaanpäässä liian lähellä muistuttamassa kaikesta, mitä pitäis tehdä. Ensimmäistä kertaa olen iloinen, että Kalajoki on niin kaukana Kankaanpäästä.

Helmikuun 17. päivä, sunnuntai.

Istun junassa ja yritän kirjoittaa, mutta vieressäni istuva mummo koettaa kovasti vilkuilla tekstiäni ja saada minua juttelemaan kanssaan. Miksi aina minä... Ei kiitos mummoseni, en halua kuulla koko elämänekertaa nyt. Mieleni tekisi kirjoittaa jotain oikein ilkeää ja kääntää luonnosvihkoni paremmin näkyville. SAATANA RAKASTAA SINUA VANHUS!! Saisinpahan ainakin kirjoittaa loppumatkan rauhassa.

Seinäjoki vilahti ohi. Vielä parisen tuntia ennen kuin juna saapuu määränpäähani Ylivieskaan. Ei tästä kirjoittamisesta tule yhtään mitään, vaihdan vihkon ja kynän kuulokkeisiin ja musiikkiin. Mummo hyvä, voisitko jo olla hiljaa...

Helmikuun 19. päivä, tiistai.

Olen yksin kotona, vanhempani ja nuorempi veljeni ovat töissä ja toinen nuorempi veljeni koulussa. Seuranani on vain meidän perheen koira. Valkoinen mammutti, säkäkorkeus noin 80 senttimetriä ja paino noin 60 kiloa. Meidän suuri peto, perheen vauva. Tuossa se vieressäni lattialla tuhisee, tasaisesti hengittää ja välillä tuhahtaa arvostellen. Rapsutukset ovat näköjään tärkeämpiä kuin kirjoittaminen. Olkoon menneeksi, senkin yli-iso koirankuvatus. Hetki rapsutuksia ja silittelyä, sitten kirjoitan taas.

Täällä Kalajoella on niin rauhallista ja hiljaista kun muut ovat poissa kotoa. Kirjoittaminen sujuu huomattavasti paremmin kuin Kankaanpäässä. Oloni on paljon virkeämpi ja motivoituneempi. Tuntuu siltä kuin täällä kotona osaisin olla itsevarmempi ja tehdä päätöksiä paremmin. Mistähän lie tämäkin johtuu... Voisin kuvitella muuttavani takaisin kotikylääni sitten kun olen vanhempi. Täällä olisi täydellistä viettää eläkepäiviä. Mutta ehkä nyt on liian aikaista miettiä eläkkeelle jäämistä, enhän ole vielä edes aloittanut työelämässä! Mutta täällä on helppo unelmoida tulevasta.

Hiiri rapistelee yläpuolellani vintillä ja saa minut naurahtamaan. Nyt on jo niin hiljaista, että kuulen hiirten vaellusretket. Mitähän ne touhuavat? Pohtiikohan yksikään hiiri omaa tulevaisuuttaan? Onneksi emme ole laittaneet hiirenloukkuja paikoilleen tänä talvena, olisi sääli, jos juuri tulevaisuuden suunnitelmansa valmiiksi saanut hiiripoika tai -tyttö jäisi juustonhimonsa takia loukkuun. Tämä on sitä kunnan erakkoelämää. Teetä, kirjoittamista ja hiirten elämän pohtimista. Olen varmaan tulossa mökkihöperöksi jo nyt. Jääkarhumme tuhahtaa, nousee haukoitellen ylös ja tepastelee ulko-ovelle. Jaahas, vai että ulos pitäisi herran päästä. Ulos kylmään on minunkin näköjään mentävä, onneksi pöydällä on vielä puoli kuppia lämmintä teetä odottamassa paluutani takaisin sisälle. Kohta veljeni tuleeekin jo kotiin rikkomaan kauniin hiljaisuuteni. Mutta eipä sitä hiljaisuutta arvostaisi, jos joskus ei olisi hieman meteliäkin.

6 MAALISKUU

Maaliskuun 1. päivä, perjantai.

Viikonlopuviettoni alkoi hyvissä tunnelmissa. Kaksi päivää kestänyt välikritiikki loppui tänään aikaisemmin kuin olin kuvitellut sen loppuvan. Oma esittelyvuoroni oli jo eilen, joten tänään ei tarvinnut jännittää ollenkaan. Tai no, itseasiassa jännitin hieman muiden graafikoiden vuoroja. Omalta kohdaltani kritiikki meni ihan hyvin, tällä kertaa vuoroni jälkeen ei tehnyt mieli juosta kotiin vilttien alle maailmaa piiloon. Ripustusideaani kritisoitiin halvan oloiseksi, mutta en anna sen lannistaa itseäni. Aioin ripustaa lopputyöni juuri niin kuin olen suunnitellutkin, se on minulle se ainoa oikea tapa ripustaa nämä kuvat. Muutamat muiden työt saivat todella murskaavaa palautetta, ohjaajat olivat tässä kritiikissä välillä todella karkeita ja minun teki mieli huutaa heitä olemaan hieman ystävällisempiä ja miettimään sanomisiaan. No, onneksi se on nyt ohi. Kritiikin jälkeen vietin hetken muutaman luokkalaiseni kanssa juttelemalla niitä näitä ja sen jälkeen lähdinkin jo koululta kotiin päin. Postin selaamisen ja vaatteiden vaihdon jälkeen sukelsinkin sänkyyni vällyjen alle ansaituille päiväunille.

Herätessäni oloni oli ihan kummallinen. Teki mieli huutaa ja hypellä, riehua ja kiljua. Olin pitkästä ajasta täynnä energiaa! Melkein syöksyin ylös sängystä laittamaan läppäriltäni musiikkia soimaan. Kohta asuntoini täyttikin banjon nopea syke. Mumford & Sons oli ainut vaihtoehto juuri tähän hetkeen. Oloni oli aivan mahtava! Tanssin oikein sydämeni kyllyydestä ja melkein kaadoin olohuoneen pöydänkin riehuessani. I Will Wait- nimisen kappaleen aikana innostukseni vain yltyi. Tämä on minun biisini. Minun tunnusmusiikkini! Tämän laulun aikana en vain voi lopettaa hymyilemistä.

Aikani tanssittuani romahdin sohvalleni ja tunsin miten nauru kupli sisälläni, odottaen pääsyään ulos. En muista milloin viimeksi olisin ollut niin iloinen. Hetken

naureskeltuani oli aika palata arkeen, vatsani muistutti olemassa olostaan ja vaati äänekkäästi minua syömään jotain. Ruokaa tehdessäni taisin jopa laulaa hieman. Kummallista.

En voisi elää ilman musiikkia. Musiikin avulla olen purkanut monet surut ja murheet, tietyt biisit muistuttavat tietyistä hetkistä. Pappani hautajaisten jälkeen menin äitini ja isäni huoneeseen, laitoin Michael Jacksonin Earth Songin soimaan ja vain istuin hiljaa lattialla. Olin 6-vuotias. Kun täytin 18, kaverini autossa soi bassot jytkyen kaiken maailman teknojumputukset ja poppirenkutukset, jotka vielä tänäkin päivänä yhdistän ensimmäiseen baari-iltaani. Kesäisin minun on ainakin kerran pakko kuunnella Aerosmithin Crazy samalla kun istun autossa, menossa yksin tai perheeni kanssa meren rannalle. Tämä johtuu siitä yhdestä tietystä hetkestä kun kaikki oli täydellistä. Olin matkalla rannalle tapaamaan ystäviäni pitkästä ajasta, auton ikkunat olivat auki ja aurinko paistoi matalalta. Muita autoja ei tullut vastaan ollenkaan ja koko maisema oli laskevan auringon ansiosta värjäytynyt oranssiksi. Radiossa soi Crazy ja olin erittäin tyytyväinen elämäni sillä hetkellä.

Myös elokuvien soundtrackit kiehtovat minua. Voi, kun minulla olisi taito säveltää musiikkia. Haluaisin pystyä antamaan saman muille, mitä elokuvamusiikkien säveltäjät ovat antaneet minulle. Olen haaveilija ja tiettyjen elokuvien soundtrackit saavat minut niin emotionaalisiksi, etten voi edes sanoa kuvata sitä. Musiikki kertoo minulle niin hienoja tarinoita. Toivoisin, että saisin taiteellani aikaiseksi samanlaisia tunteita edes muutamissa katsojissa, mutta tiedän ettei taiteeni vielä ole siinä pisteessä. Jos tulee ikinä olemaankaan. Itse yhdistän musiikin vahvasti omiin teoksiini, varsinkin valokuviin, mutta ei sitä varmaan kukaan muu ymmärrä. Tarvitsen jonkin ihmelaitteen, joka siirtäisi omat tunteukseni muille. Musiikki herättää minut eloon. Olen varma, etten olisi selvinnyt näin pitkälle suhteellisen selväjärkisenä ihmisenä, jos en kuuntelisi musiikkia melkein koko ajan.

Kirjoitan tätä myöhään illalla, olen kohta menossa nukkumaan. Päässäni soi I Will Wait. Mietin lopputyötäni ja sen aiheita, muistoja meren rannalta. Voisinko nimetä työni Mumford & Sons:n kappaleen mukaan? I Will Wait. Minähän odotan koko ajan jotain ikimuistoista ja lopputyöni kuvat ovat minulle ikimuistoisia hetkiä. Tätä pitää miettiä vielä lisää. Toivon, että huomennakin olisi energiaa tanssia ja nauraa.

Now I'll be bold
As well as strong
And use my head, alongside my heart
So tame my flesh
And fix my eyes
A tethered mind freed from the lies

And I'll kneel down,
Wait for now
I'll kneel down,
Know my ground

Mumford & Sons - I Will Wait (vain osa lyriikoista)

Maaliskuun 26. päivä, tiistai.

En ole pitkään aikaan kirjoittanut mitään. Viime viikot ovat kuluneet lopputyötä tehdessä ja stressatessa. Iltaisin olen vain ollut niin väsynyt, etten ole jaksanut kirjoittaa yhtään mitään. En edes ostoslistaa.

Lopputyönäyttely lähestyy päätähuimaavaa vauhtia. Vastahan aloitin taidekoululla! Vastahan erikoistuin grafiikkaan ja vastahan minä tuskailin lopputyöni aiheen, tai pikemminkin sen puutteen, kanssa. Nyt olen jo miettimässä ripustusjärjestystä ja rakentamassa ripustusta kuviini. Tukipuut vaihtuivat alumiinin taakse laitettavaan puulaattaan, tämä oli ainut keino saada kuvat täysin suoriksi. Harmittaa, kun oma visio ei toiminutkaan...

Huomenna aion taas liimata muutamat kuvat alumiinille ja laittaa edellisiin liimauksiin ripustukset paikoilleen. Ei kiinnostaa. En jaksa. En halua! Mutta pakkohan se on... Edessä on siis pitkä päivä koululla. No rest for the best.

7 HUHTIKUU

Huhtikuun 6. päivä, lauantai.

Lopputyöni on valmis. Valmis. V A L M I S !!! Vielä pitäisi päättää ripustusjärjestys ja katsoa jääkö joku kuvista mahdollisesti pois. Mutta muuten se on valmis. Apua. En vielä uskalla hengähtää, vasta sitten kun näyttelyn avajaiset ovat jo hyvässä vauhdissa. Silloin hengähdän ja taputan itseäni olalle. Ennen sitä voi sattua mitä tahansa.

Suunnitelmissani olisi lähteä avajaisten jälkeen Kalajoelle viikoksi kirjoittamaan ja rentoutumaan. Olen hitto vieköön ansainnut pienen loman keväisessä kotikylässäni. Olisipa jo avajaisilta.

Huhtikuun 26. päivä, perjantai.

Olen Kalajoella taas, toipumassa näyttelyn ripustuksesta ja avajaisista. Minun oli tarkoitus kirjoittaa ripustusviikon aikana, mutta päästyäni iltaisin Raumalta takaisin Kankaanpäähän, olin aina ihan liian väsynyt keskittymään mihinkään muuhun kuin ruokaan ja nukkumiseen. Siispä tiivistän nyt ajatuksiani ja tapahtumia, jotka jäivät ripustusviikolta mieleen.

Maanantaina lastasimme koko luokan voimin teoksemme vuokrattuun pakettiautoon. Lastaus oli hieman hermoja raastavaa, koska luonnollisesti jokainen meistä oli huolestunut omista töistään ja niiden hyvin mahdollisesta vahingoittumisesta. Omat teokseni otin suosiolla henkilöauton kyytiin, alumiinin taittuminen

pakettiautokuljetuksessa olisi ollut erittäin todennäköistä. Lopulta saimme kaikkien teokset lastattua ja matka kohti Rauman taidemuseota saattoi alkaa.

Perille päästyämme alkoi teosten purkaminen autoista ja niiden vieminen omille paikoilleen. Olimme jo aikaisemmin katsoneet museon pienoismallin avulla mihin kukin voisi työnsä laittaa. Tässä vaiheessa olin jo nukahtamispisteessä. Aikainen herätys ja suht pitkä automatka eivät ole hyvä yhdistelmä. Nälkäkin oli. Nyt myöhemmin ajatellen en voi ymmärtää miten ihmeessä minulla muka oli nälkä, söin koko ajan jotain! Karkkia, hedelmiä, suklaata... Yäk, ripustusviikon menu ei todellakaan ollut kovin terveellinen. Viikon huonosti syömisen jälkeen tahdoin vain syödä salaattia.

Tiistaina ja keskiviikkona ripustus alkoi oikein kunnolla. Pienoismallin avulla katsotut paikat pitivät melkein kaikkien kohdalla paikkansa, vain muutamien teosten paikkoja vaihdettiin. Omat ympyräni sain laittaa ihan omaan, kapeaan huoneeseen. Aikaisemmin olin ajatellut kuvani yhdelle pitkälle seinälle, mutta kaksi vastapäistä seinää alkoivat koko ajan tuntumaan paremmalta idealta. Lopulta omat kuvani saatiin ripustettua omille paikoilleen, tasaisin välein toisiinsa nähden ja hyvälle korkeudelle. En loppujen lopuksi jättänyt mitään ympyröitä pois, kahdeksan teoksen sarja jakautui luontevasti ja hyvänä kokonaisuutena kahdelle seinälle. Minun työni, oikean museon seinillä! Olin, ja olen edelleen, ihan pirun tyytyväinen lopputyöhöni. Sain kaiken kunnialla valmiiksi, en luovuttanut enkä epäonnistunut. Jes! Ripustusviikon motto olikin: ”Hyvä me! Hyvä meidän joukkue!”

Torstaina alkoi lopputöiden viimeinen kritiikki. Olin kuvitellut sen rankaksi ja pelottavaksi, mutta se menikin ohi aika nopeasti ja kivuttomasti. Päälimmäisenä minulle annetusta palautteesta jäi mieleen ”ihan kiva, tee lisää!”-fiilis. Kelpaa minulle! Eipähän tarvinnut itkeä tämän kritiikin jälkeen.

Perjantaina käytiin vielä muutamien töiden kritiikki läpi ja sen jälkeen alkoi oikein kunnolla jännittää. Illalla olisi lopputyönäyttelyn avajaiset! Neljä vuotta olin sitä odottanut ja kohta sen aika koittaisi. Voi kamala miten minua jännittikin. Mutta hyvinhän se meni. En kaatunut kun minun vuoroni tuli näyttelyyn osallistuneiden taiteilijoiden esittelyssä, en purskahtanut itkemään kun puheet ja muut seremoniat olivat ohi enkä pyörtynyt museon trooppisen ilmaston takia. Hyvin se meni. Äiti, isä

ja nuorin veljeni olivat paikalla ja kuulemma ylpeitä minusta. Tai no, äiti oli ylpeä, isä murahti jotain ja hymyili ja veljeni hyppi pitkin seiniä kamerani kanssa. Sain paljon kehuja ja positiivista palautetta niin ystäviltäni kuin tuntemattomiltakin. Häkellyttävä ilta huipentui juhlintaan Kankaanpäässä. Oloni oli ihan omituinen, yhtä aikaa leijuin onnesta ja samalla tuntui kuin maailmanloppu olisi lähellä. Näyttelyn avajaiset. Lopputyö. Tuli ja meni. Huh. Kaiken tuon jälkeen todellakin tarvitsin lomaa.

Ennen lähtöämme pohjoiseen päin, tyhjensin hieman asuntoani vanhempieni avustuksella. Asun Kankaanpäässä enää kuukauden päivät ja tavaramääräni on pelottavan suuri. Joudun varmaan myymään osan tavaroistani, niin paljon turhaa roinaa kaapeistani ja laatikoistani paljastui. Nyt vielä pitäisi miettiä mihin ihmeeseen saan jäljelle jäävät tavarat säilöön siksi aikaa kun asun kotona Kalajoella. Kyllä, maitojunalla takaisin kotikonnuille. Onhan se vähän säälistävää, olen kuitenkin jo kohta 24. Mutta, kuten Disneyn Pocahontas-elokuvassa sanotaan: ”Virta minne veneen vie”. Katsotaan minne päädyn kesän jälkeen.

8 TOUKOKUU

Toukokuun 6. päivä, maanantai.

Istun kämpässäni sohvalla ja katselen ympärilleni. Asuntoni on huomattavasti tyhjempi ja paljaampi. Ensimmäinen asuntoni. En tahtoisi muuttaa pois täältä, mutta samalla myös tahtoisin. Voi kun saisin siirrettyä nämä neljän vuoden aikana tutuiksi tulleet 34,5 neliötä johonkin toiseen kaupunkiin. Kankaanpäästä jää minulle ihan varmasti mahtavia muistoja. Taidekoulu on antanut minulle paljon, olen itsenäisempi ja jopa hieman itsevarmempi. Pysähdykseni täällä on kohta ohi ja olin oikeassa, tämä oli tärkeä pysäkki! Mutta nyt matkan täytyy jatkua.

Kello on puoli kymmenen illalla. Istun parvekkeella juomassa teetä ja kuuntelemassa ohi ajavien autojen hurinaa. Kohta minulla ei ole enää omaa parveketta. Pitäisi pakata. Koulultakin pitäisi hakea tavarat pois. Mutta nyt haluan vain istua hetken ihan hiljaa.

LÄHTEET

Mumford & Sons. I Will Wait. Babel (2012). Island Records.

Pocahontas. (1995) Gabriel M. & Goldberg E. USA: Walt Disney Pictures & Walt Disney Feature Animation